

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 262/2020-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť Ing. Petra Juščáka, Nová 1050/36, Poprad, IČO 14 344 297, zastúpeného advokátom JUDr. Bohumilom Novákom, advokátska kancelária, Horná 27, Banská Bystrica, vo veci namietaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, na prerokovanie veci v jeho prítomnosti a vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžfk 48/2018 zo 14. novembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť Ing. Petra Juščáka o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť Ing. Petra Juščáka, Nová 1050/36, Poprad, IČO 14 344 297 (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na prerokovanie veci v jeho prítomnosti a vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžfk 48/2018 zo 14. novembra 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa viacerými správnyimi žalobami podanými na Krajskom súde v Prešove (ďalej len „krajský súd“) domáhal preskúmania zákonnosti postupu a v žalobách označených rozhodnutí Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“), ktorými potvrdil rozhodnutia správcu dane o určení rozdielu v sume nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia december 2014 v sume 754,53 €, november 2014 v sume 1 173,39 € a október 2014 v sume 1405,18 €. Krajský súd o žalobách sťažovateľa rozhodol svojím rozsudkom sp. zn. 6 S 36/2017 z 19. apríla 2018 tak, že žaloby sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ proti označenému rozsudku krajského súdu podal kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd svojím napadnutým rozsudkom. Sťažovateľ v sťažnosti zopakoval svoju argumentáciu použitú pred všeobecnými súdmi, tvrdiac, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu boli porušené jeho označené práva.

3. Sťažovateľ v sťažnosti atakuje právne závery, na ktorých stojí napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, a tvrdí, že najvyšší súd nesprávne jeho veci posúdil. Námietky sťažovateľa možno rozdeliť do viacerých skupín. Sťažovateľ predovšetkým namieta, že: a) závery správcu dane sú v rozpore so zisteným skutkovým stavom, b) správca dane, ako aj vo veci konajúce súdy nesprávne vyhodnotili presun dôkazného bremena, c) daňovú kontrolu vykonal a rozhodol niekto neexistujúci, teda podľa názoru sťažovateľa ide o nulitné rozhodnutie, d) správca dane odňal sťažovateľovi procesné práva, keď mu nedovolil nahliadnuť do administratívneho spisu bezprostredne po výsluchu svedka. Ako súčasť svojej argumentácie sťažovateľ tiež tvrdil, že závery správcu dane „sú v rozpore s judikatúrou súdneho dvora a so základnými princípmi fungovania DPH“. Vychádzajúc z tvrdenej nezákonnosti postupu správcu dane, sťažovateľ argumentačne dospieva k záveru o ústavnej neudržateľnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý neposkytol ochranu jeho označeným právam.

4. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom v tomto znení:

„1. Základné práva Ing. Peter Juščák, Nová 1050/36, 058 01 Poprad, IČO 14 344 297 na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na prerokovanie veci v jeho prítomnosti a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 odsek 2 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžfk/48/2018 zo 14. novembra 2019 porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžfk/48/2018 zo 14. novembra 2019 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 450,29 €...“

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne...

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

11. Ústavný súd pripomína, že vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol,

alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09).

12. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins

c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

III.

Samotné posúdenie veci ústavným súdom

13. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy. Podstata jeho argumentácie spočíva v námietke nedostatočného a arbitrárneho odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorý napriek tomu, že sťažovateľ preukázal, že reálne k plneniu došlo, správca dane v rozpore so zisteným skutkovým stavom dospel k záveru, že sťažovateľ nepreukázal reálny dôvod fakturácie, čiže dodanie tovaru od uvedeného dodávateľa. V tejto súvislosti sťažovateľ tvrdí, že došlo k presunu dôkazného bremena na správcu dane, ktorý mal preukázať, že tovar bol dodaný inou osobou ako sťažovateľom deklarovanou osobou.

14. Najvyšší súd v podstatnom na odôvodnenie svojho napadnutého rozsudku reagoval na tieto relevantné námietky sťažovateľa tak, že mu ozrejmil, že pokiaľ ide o dokazovanie v daňovom konaní, dôkaznú povinnosť má prioritne daňový subjekt. Dokazovanie má povinnosť správca dane viesť dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukážu a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu, čo sa týka ním v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností. Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že dodanie tovaru bolo realizované konkrétnymi dodávateľmi, zatiaľ čo dôkazné bremeno vo vzťahu k týmto tvrdeniam jeho. Správca dane preveruje skutkový stav deklarovaneho plnenia, preto v prípade, že považuje tieto tvrdenia za nepreukázané, resp. hodnovernosť ich obsahu bola vyhodnotením výsledkov dokazovania spochybnená, vyzýva daňový subjekt na predloženie ďalších dôkazov, ktoré by hodnoverne potvrdili, že predmetné obchody sa uskutočnili tak, ako boli deklarované, čím dochádza k preneseniu dôkazného bremena na daňový subjekt

(body 90 až 93 odôvodnenia napadnutého rozsudku). V nadväznosti na uvedené najvyšší súd (disponujúci aj administratívnym spisom) po preskúmaní veci dospel k záveru, že správne orgány, ako aj krajský súd vo svojich rozhodnutiach dôkladne a rozsiahlo popísali zistený skutkový stav, uviedli dôkazy, ktoré aj riadne vyhodnotili a vysporiadali sa dôkladne s námietkami sťažovateľa (body 98, 99 odôvodnenia napadnutého rozsudku vo väzbe na rekapituláciu dôvodov krajského súdu uvedenú v bodoch 53 až 56 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

15. Ústavný súd po preskúmaní veci konštatuje, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že sťažovateľ nepreukázal, že tovar dodaný v mesiacoch október – december 2014 o dodávateľa DIMÄS s. r. o. bol týmto dodávateľom sťažovateľovi skutočne dodaný (bod 55 odôvodnenia napadnutého rozsudku). V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že skutočnosť, že sťažovateľ preukázal, že k dodaniu tovaru (na výstupe, pozn.) do školských jedální v rovnakom množstve a kvalite skutočne došlo, ešte neznamena, že bolo preukázané jeho tvrdenie, že ho dodala osoba (na vstupe, pozn.), ktorá je uvedená na faktúre. Sporným a nepreukázaným bolo práve to, či tovar dodala práve deklarovaná osoba (na vstupe, pozn.). Ústavný súd preto konštatuje, že sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tejto súvislosti v napadnutom rozsudku dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Zároveň konštatuje, že najvyšší súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo v okolnostiach veci k preneseniu dôkazného bremena na správcu dane nedošlo. Správca dane relevantným spôsobom spochybnil tvrdenia sťažovateľa, preto bolo na sťažovateľovi, aby svoje tvrdenia hodnoverne preukázal. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho

hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutých rozhodnutí, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

16. Pokiaľ ide o sťažovateľovu námietku týkajúcu sa údajnej nulity rozhodnutí správcu dane z dôvodu, že v záhlaví jeho rozhodnutí je uvedený Daňový úrad Prešov, pobočka Poprad, ktorá podľa názoru sťažovateľa znamená, že ho vydal neexistujúci orgán verejnej moci, najvyšší súd po odcitovaní príslušných noriem k uvedenej námietke uviedol, že zo záhlavia prvostupňových rozhodnutí, z výrokovej časti a odôvodnenia týchto rozhodnutí jednoznačne vyplýva, že rozhodnutia správcu dane boli vydané príslušným Daňovým úradom Prešov, ktoré boli aj opatrené odtlačkom príslušnej pečiatky, preto považoval námietku sťažovateľa za nedôvodnú (body 81 až 83 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Ústavný súd aj vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ k svojej sťažnosti nepriložil kópie predmetných prvostupňových rozhodnutí Daňového úradu Prešov, nemal dôvod pochybovať o správnosti záverov najvyššieho súdu v tomto smere, ktorý, ako už bolo uvedené, disponoval aj administratívnym spisom. Ústavný súd vo všeobecnosti dodáva, že samotné doplňujúce označenie Daňového úradu Prešov slovami „pobočka Poprad“ samo osebe nemôže vyvolať pochybnosť o tom, či rozhodnutie bolo vydané vecne a miestne príslušným orgánom verejnej moci, ak obsahuje esenciálne náležitosti rozhodnutia a už tobôž nie je spôsobilé vyvolať právne relevantnú diskusiu o tom, či ide o ničotné rozhodnutia alebo nie. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že ani táto námietka sťažovateľa nebola spôsobilá spochybníť ústavnú udržateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu.

17. Sťažovateľ ďalej namietal aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci v jeho prítomnosti a práva na to, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré odôvodnil tým, že mu nebolo umožnené nahliadnuť do administratívneho spisu v konaní pred správcom dane bezprostredne po tom, čo sa vykonalo ústne pojednávanie so svedkom [REDACTED]. Z uvedeného sťažovateľ vyvodzoval, že boli porušené jeho označené procesné práva, pretože sa nemohol oboznámiť s obsahom spisu, a teda ani vyjadriť sa k jeho obsahu. Najvyšší súd k označenej námietke v odôvodnení svojho napadnutého rozsudku uviedol, že „nezistil porušenie ust.

§ 45 ods. 1 daňového poriadku, mal možnosť vyjadrovať sa k zisteným skutočnostiam, mal možnosť nahliadnuť do spisu, bol upovedomený o vypočítaní svedka ako aj o tom, kedy sa uskutoční vo veci ústne pojednávanie. Daňový subjekt svoje procesné práva riadnym spôsobom nevyužil, keďže... ani nenahliadal do spisu.“. Ústavný súd po preskúmaní tejto námietky sťažovateľa, vychádzajúc z odôvodnenia rozsudku krajského súdu (pozri bod 82, jeho odôvodnenia, pozn.), konštatuje, že aj táto námietka je neopodstatnená. Z označeného bodu odôvodnenia rozsudku krajského súdu totiž vyplýva, že správca dane odmietol dať spis sťažovateľovi k nahliadnutiu bezprostredne po vykonaní ústneho pojednávania z dôvodu, že sťažovateľ si so správcom dane vopred nedohodol termín nahliadnutia do spisu a spis nie je pripravený na nahliadnutie. Preto navrhol sťažovateľovi, že si môže dohodnúť iný termín. Tento postup správcu dane síce nemožno považovať za dostatočne súčinný v zmysle § 23 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. zákon o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, avšak pokiaľ sa sťažovateľ odmietol dohodnúť so správcom dane na inom termíne, táto skutočnosť vylučuje korektnosť tvrdenia sťažovateľa, že mu postupom správcu dane bolo odňaté právo oboznámiť sa s obsahom spisu definitívne. Sťažovateľovi nič nebránilo dohodnúť so správcom dane iný termín tak, aby sa mohol oboznámiť s obsahom administratívneho spisu a následne sa vyjadriť k jeho obsahu. Pokiaľ sťažovateľ v sťažnosti (s. 15 ústavnej sťažnosti, pozn.) tvrdil, že iný termín nebol možný z dôvodu pracovných povinností jeho, ako aj jeho právneho zástupcu, ústavný súd hodnotí toto ničím nepodložené tvrdenie ako účelové. Vychádzajúc z uvedeného, konštatovanie najvyššieho súdu, že sťažovateľ svoje procesné práva riadnym spôsobom nevyužil, možno v okolnostiach veci považovať za ústavne akceptovateľné. Ústavný súd dospel k záveru, že námietka sťažovateľa, že mu postupom správcu dane a následne napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu pri preskúmaní zákonnosti postupu a rozhodnutí správnych orgánov v jeho veci boli porušené jeho základné práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy z dôvodov uvádzaných v sťažnosti, je zjavne neopodstatnená.

18. Ústavný súd preto v súhrne konštatuje, že dôvody napadnutého rozsudku najvyššieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a z relevantných

právných noriem. Sťažovateľom prezentované argumenty podľa názoru ústavného súdu relevantne nespochybnili ústavnú konformnosť prijatých právnych záverov najvyšším súdom. Ústavný súd s ohľadom na uvedené dospel k záveru, že sťažnosť v časti namietaného porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu bolo potrebné podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

19. Pokiaľ ide o namietané porušenia práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že právna vec sťažovateľa sa týka rozhodovania správnych súdov a správnych orgánov v daňovom konaní, v ktorom bola určená samotná daňová povinnosť a vyrubený rozdiel dane z príjmov. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru ESĽP, ktorá vylučuje aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru na daňové veci, pretože tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci (hard core of public-authority prerogatives) (porov. *Jussila v. Fínsko*, č. 73053/01, rozsudok Veľkej komory ESĽP z 23. 11. 2006, bod 45; *Ferrazzini v. Taliansko*, č. 44759/98, rozsudok Veľkej komory ESĽP z 12. 7. 2001, body 24 – 31). Nejde teda ani o rozhodovanie v občianskych veciach ani o rozhodovanie o trestnom obvinení, čo je predpokladom aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru. Výnimku ESĽP nachádza v daňových veciach len v prípade ukladania daňových sankcií, ktoré majú preventívno-represívny charakter v zmysle tzv. Engelovských kritérií, ktorých naplnenie umožňuje charakterizovať vnútroštátne konanie ako konanie trestného charakteru a konštatovať aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru v danom prípade; k tomu porovnaj *Engel and Others v. Holandsko*, č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72, 5370/72, rozsudok pléna ESĽP z 8. 6. 1976, bod 82).

20. Ústavný súd konštantne nasleduje uvedenú judikatúru ESĽP a nevykladá čl. 6 ods. 1 dohovoru autonómne či extenzívnejšie. Keďže správnym orgánom nedošlo k uloženiu sankcie za porušenie právnej povinnosti sťažovateľa, ale o vyrubenie (autoritatívne určenie) samotnej daňovej povinnosti, ktorú bol povinný platiť na základe daňových právnych predpisov v súvislosti s jeho podnikateľskou činnosťou a hospodárskym výsledkom, ústavný súd považuje čl. 6 ods. 1 dohovoru za neaplikovateľný na vec

sťažovateľa a v dôsledku toho odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu